

विमित s. u. 1. मि mit वि und दीनित °.

विमिश्रण (2. वि + मि °) adj. mit Ausschluss der Zwillinge VARĀH. BRH. 1, 10. LAGHUV. 1, 20 in Ind. St. 2, 282.

विमिश्र (2. वि + मिश्र) adj. (f. घ्रा) 1) *vermischt, vermengt, nicht gleichartig*: कृपा गजाः पदाताश्च विमिश्रा दत्तिभिर्कृताः MBh. 6, 4050. गजैर्गजा कृपैश्चाः पदाताश्च पदातिभिः । रथै रथा विमिश्राश्च योधा युयुधिरेततः ॥ HARIV. 5093. VARĀH. BRH. S. 77, 5. 86, 16. 98, 11. BRH. 12, 5. *vermischt* —, *versehen* —, *verbunden mit*; die Ergänzung a) im instr.: र-सोत्तमैर्घृतम् MBh. 1, 1139. सुतेन सेमेन विमिश्रतोयां पयोक्षीम् 3, 10290. PĀÑĀR. 3, 10, 22. 11, 8. पुंभिर्विमिश्रा नार्यश्च MBh. 8, 1841. HARIV. 4998. MĀRK. P. 57, 15. रथोयानां शब्दे विमिश्रो दुन्दुभिस्त्वनेः MBh. 6, 2423. 2893. 3869. BHĀG. P. 10, 38, 12. — b) im comp. vorangehend: अमृगि-विमिश्र सुग्र. 1, 283, 7. 370, 11. 2, 109, 1. MBh. 1, 4951. 4954. VARĀH. BRH. S. 48, 38. 54, 119. 67, 5. नीलोत्पल ° (सरस्) MBh. 13, 3824. 4089. अर्क-रश्मिविमिश्रेषु शस्त्रेषु 7, 3516. BHĀG. P. 1, 19, 6. वाचा शोककृष्यविमिश्रया R. 5, 33, 17. त्रीडाविमिश्रालसा VARĀH. BRH. S. 78, 12. Gīt. 5, 18. — 2) Bez. einer der 7 Theile, in welche die Bahn des Merkurs nach Parāçara getheilt wird, VARĀH. BRH. S. 7, 8.

विमिश्रक (von विमिश्र) adj. *gemischt, mannichfaltig*; so heisst ein Kapitel in der Jātrā VARĀH. BRH. 28 (26), 4.

विमिश्रित (wie eben) adj. *gemischt*: °लिपि Bez. einer best. Schrift LALIT. ed. Calc. 144, 10. fg.

विमुक्त 1) adj. s. u. 1. मुच् mit वि und vgl. अविमुक्त und वैमुक्त. — 2) f. घ्रा = मुक्ता Perle SHADY. Br. 3, 6.

विमुक्तता (von विमुक्त) f. das Aufgehen, Verlorengehen: धनस्य KĀM. NĪRIS. 14, 43.

विमुक्तसेन m. N. pr. eines buddhistischen Lehrers TĀRAN. 127 u. s. w.

विमुक्ति (von 1. मुच् mit वि) f. 1) das Lösen (Gegens. युक्ति) AIT. Br. 6, 23. — 2) das Vonsichlassen, Entlassen: कृतप्राण ° KUMĀRAS. 3, 59. — 3) Befreiung, das Befreitwerden: आत्म ° Spr. 501 (II). 1275. KATHĀS. 10, 146. कर्मणो विमर्कितान् Spr. 111 (II). देह ° vom Körper KUMĀRAS. 4, 39. ज्ञेश ° MĀRK. P. 96, 28. Befreiung von den Uebeln der Welt, Erlösung TAITT. Up. 3, 10, 2. RAGH. 10, 24. Spr. 1769 (II). 4089. PRAÇNOTTA-RAM. 2. BHĀG. P. 3, 23, 57. 4, 8, 61. 5, 5, 2. 7, 9, 44. 8, 3, 19. 24, 46. 10, 9, 20. MĀRK. P. 41, 26, 76, 40. PĀÑĀR. 4, 3, 134. NĪLAK. 34. Lot. de la b. l. 824. fgg.

विमुक्तिचन्द्र m. N. pr. eines Bodhisattva DAÇABHŪM. 2.

विमुख (2. वि + मुख) 1) adj. (f. घ्रा) a) das Gesicht abwendend, rückwärts gerichtet: विमुखा बान्धवा याति kehren um, gehen heimwärts Spr. 2238. यस्यार्थिनो वा शरणागता वा नाशभिन्ना विमुखाः प्रयाति 3054. HARIV. 3916. द्रुतं जगाम विमुखः 3780. विमुखाञ्छात्रवान्सर्वान्कारयिष्यति मे सुतः in die Flucht schlagen MBh. 1, 2755. विमुखो ऽभवद्रथो 5491. 3, 12109. 15741. 6, 2909. 7, 1745. fg. जग्मुर्विषादविमुखा रणे HARIV. 11033 (S. 791). भीतान्यस्त्राणि सर्वाणि विमुखानि जणाग्र्युः KATHĀS. 118, 84. — b) das Gesicht im Unmuth, insbes. in Folge einer vereitelten Hoffnung von Jmd (gen.) abwendend, abgewiesen, unverrichteter Sache abziehend: यस्यार्थिनो न विमुखाः Spr. 3145. विमुखो ऽर्थी न याति मे KATHĀS. 41, 48. 123, 263. दिवातिथौ तु विमुखे गते VP. bei KULL. zu M. 3, 105. MĀRK. P. 13, 12, 15. — c) sich abwendend von Etwas, grollend, einer Person oder

Sache abgeneigt, Nichts wissen wollend von: दुर्मना विमुखश्चैव परिचक्राम तां सभाम् MBh. 2, 1665. न ते ऽहं विमुखः HARIV. 10858. R. 3, 41, 11. MĀLAY. 44, 5. Spr. 443 (II). BHĀG. P. 10, 53, 25. विधि widerwärtiges Geschick Spr. (II) 2310, v. l. अत्यन्त ° 169. विमुखार्थसुत VARĀH. BRH. S. 104, 39. दरिद्रभावाद्विमुखं मित्रम् den Rücken kehrend Spr. 1630. न नुक्ते ऽपि प्रथमसुकृतापेक्षया संश्रयाय प्राप्ते मित्रे भवति विमुखः sich abwendend von MEGH. 17. करे करौ Verz. d. Oxf. H. 10, a, N. 2. BHĀG. P. 10, 23, 39. करेः कथायाम् 3, 5, 14. 32, 18. चिवाहे KATHĀS. 43, 254. साधूनामुपरि Spr. 2380. कृत्वात् sich von Kṛṣṇa abwendend BHĀG. P. 3, 1, 13. 5, 3. स्वजनवधात् abstehehend von 1, 9, 36. भवतः प्रसङ्गात् — विमुखेन्द्रियाः 3, 9, 7. 4, 2, 21. 6, 3, 28. ततो विमुखचेतसः 7, 9, 43. Gewöhnlich in comp. mit der Ergänzung: सौधोत्सङ्गप्राण ° MEGH. 28. समर ° 50. स्तनित ° (so v. a. sich enthaltend) 95. अन्यकार्य ° RAGH. 19, 47. व्यापारविमुखेन चेतसा MĀLAY. 28, 15. शास्त्र ° Spr. 1802. PĀÑĀT. 3, 12. SĀH. D. 5, 19. 16, 1. Spr. (II) 2063, v. l. (I) 1812. 3268. जलमुचि वितरणविमुखे (II) 2339. KATHĀS. 30, 8. अन्यपत्नी ° 32, 122. 191. 45, 96. 113. 46, 149. PRAB. 16, 5. BHĀG. P. 3, 9, 10. मद्याञ्जा ° 4, 27, 22. 7, 9, 10. PĀÑĀR. 1, 2, 60. 6, 49. 10, 11. 4, 2, 30. Verz. d. Oxf. H. 109, b, No. 170. करुणाविमुखेन मृत्युना so v. a. kein Mitleid kennend RAGH. 8, 66. मनः परस्त्रीविमुखप्रवृत्ति 16, 8. मुखं धैर्यविमुखम् so v. a. ohne Bestand Spr. 5319. — d) ohne Mündung (gemessen) ÇĀNĀG. SĀH. 3, 11, 100. — e) des Gesichtes d. i. des Kopfes beraubt HARIV. 2755. — f) Bez. eines best. Spruches (VS. 17, 86. 39, 7) KĀTJ. Çr. 18, 4, 24. 20, 8, 5. — 2) m. N. pr. eines Muni R. 7, 1, 3; v. l. विमुच. — ऽविमुखं MBh. 15, 93 fehlerhaft für ऽभिमुखं, wie die ed. Bomb. liest.

विमुखता (von विमुख) f. das Sichabwenden von, Abgeneigtheit gegen: विमुखतां यातासि तस्मिन्प्रिये Gīt. 9, 10. धर्म प्रति ÇĀK. 66, 2. बाह्यमेय SĀH. D. 23, 9.

विमुखीकार (विमुख + 1. कर्) 1) Jmd in die Flucht schlagen MBh. 6, 1909. 4181. 7, 1719. HARIV. 9307. R. 7, 23, 35. 29, 30. — 2) Jmd ziehen lassen, abweisen R. 1, 68, 6. 76, 19 (77, 51 GÖRR.). — 3) Jmd gleichgültig gegen Etwas machen: कोपविमुखीकृतगन्तुकामा KĀURAP. 36. — 4) vereiteln, zu Nichte machen: °कृतविक्रम R. 6, 80, 27.

विमुखीभाव (von विमुखीभू m. Abneigung Gīt. 10, 13.

विमुखीभू (विमुख + 1. भू) 1) den Rücken wenden, die Flucht ergreifen RAGH. 5, 48. — 2) sich von Jmd abwenden, Nichts wissen wollen von Jmd: मुहुरः Spr. 1144.

विमुग्ध s. u. 1. मुह् mit वि; davon °ता f. Einfältigkeit, Dummheit Spr. 2838.

विमुच् (1. मुच् mit वि) f. das Losspannen, Ausschirren; Einkehr RV. 5, 46, 1. AV. 6, 112, 3. KĀTJ. Çr. 2, 2, 23. विमुचो नपात् Sohn der Einkehr heisst Pūshan, der zur glücklichen Ankunft hilft, RV. 1, 42, 1. 6, 35, 1.

विमुच (von 1. मुच् mit वि) m. N. pr. eines Rshi MBh. 12, 7594. R. in Verz. d. Oxf. H. 122, 7. — Vgl. विमुख 2).

विमुञ्ज (2. वि + मु °) adj. ohne Blattscheide: ein Halm ÇAT. Br. 4, 3, 2, 16.

विमुद् eine best. hohe Zahl Mēl. asiat. 4, 639.

विमुद्ग (2. वि + मुद्गा) adj. aufgeblüht H. 1129.

विमूढ s. u. 1. मुह् mit वि; davon °क n. Bez. einer Art von Posse